

MISSKILJINGAR OG VANTANDI VIRÐING

Í kjalarvørrinum á #MeToo rørsluni verður nógv kjakast um, hví summir menn fara um mark og gera seg kynsliga inn á kvinnur. Sambært Eyðuni Joensen, sálarfrøðingi, snýr tað seg ofta um missskiljingar, vantandi virðing fyri øðrum og vantandi innliving

MILDRIÐ JACOBSEN
MILDRIÐ@SOSIALURIN.FO

Ein orsök til tey nógvu mál-
ini um kynsligan ágang,
sum ljós er varpað á teir
seinastu mánaðirnar í
sambandi við #MeToo rørsluna,
kann vera, at menn duga ov illa at
avlesa tey signal, sum kvinnurnar
senda. Og at kvinnurnar duga ov
illa at siga frá, heldur Eyðun Joen-
sen, sálarfrøðingur.

Hann vísir á, at flestu okkara
vilja hava, at tey, sum vit eru sam-
an við, góðtaka og tola okkum, og tí
royna vit at tillaga atburð og sam-
skifti soleiðis, at onnur ikki verða
stygd burtur.

- Eg haldi sjálvur, at ov grovt
prát kann vera at fara yvir mark
hjá summum. Tíbetur lesa vit onn-
ur menniskju av, og um tey vísa, at
teimum ikki dámar slíkt prát, ella
at nortið verður við tey, so tillaga
vit okkum, so at vit ikki fara um
mørk hjá øðrum.

- Tað er bæði ein spurningur
um, hvørt tann, sum brýtur mørk
hjá øðrum, skilir tey signal, sum
viðkomandi sendir, og um tann,
sum kennir seg eyðmýktan, dugir
nóg væl at siga frá, sigur Eyðun
Joensen.

- Hetta er eitt grátt øki, har tað
eru missskiljingar, og har vit ikki
tulka og virða signal frá øðrum
nóg væl, sigur hann.

Hvar gongur markið

Tað er ymiskt frá persóni til persón,
nær hann kennir seg eyðmýktan
ella vanvirdan. Nøkur halda ikki, at
tað er nakar trupulleiki, at prátið
er ónærsligt, ella at onkur nertur
við ein. Onnur halda hetta vera
ósømiligan atburð og taka sær
tykni av tí.

- Tað er torført at siga, hvar
markið gongur. Men eg haldi, at



markið gongur altíð har, sum ein
kennir seg at verða eyðmýktan,
sigur Eyðun Joensen, sálarfrøð-
ingur, og leggur afturat, at tað
hoyrir til almenna dannilsi at
virða spælireglurnar, og ikki gera
seg inn á onnur hvørki við orðum
ella gerðum.

Vantandi innliving og virðing

Tá talan er um menn, sum halda
seg hava rætt til at nerta við eina
kvinnu, sama um henni dámar tað
ella ikki, sigur Eyðun Joensen, at
teimum vantar innliving og virðing
fyri øðrum.

- Tey flestu trilva seg fram,
áðrenn tey koma til sakina. Men
tað eru summi fólk, sum trampa
inn í sálina á øðrum uttan at hugsa
tað allar minsta um, hvussu tey
hava tað. Her er talan um vantandi

innliving, virðing og dannilsi, sigur
Eyðun Joensen.

Hann nevnr sum dømi, at um
ein stjóri tekur sær rætt til at
kráma uppi á einum medarbeiðara,
so hevur hann hvørki vilja ella evn-
ir til at seta seg inn í støðuna hjá tí,
sum hann ger seg inn á.

- Ein persónur, ið soleiðis brýt-
ur tær fakligu og starvsligu spæli-
reglurnar, vantar bæði dannilsi og
virðing fyri øðrum, sigur Eyðun
Joensen.

Hann vísir samstundis á, at tað
er torført at siga, hvat rørist í einum
manni, sum brýtur spælireglurnar
ferð eftir ferð.

- Fáur veit, hvar rørir seg í sálar-
dýpinum. Okkara framferð og vit-
an um okkum sjálvi er kanska bara
toppurin av ísfjallinum. Kanska
eru vit bara á so skeivari kós, at
vit skúgva signalini til viks og billa

okkum inn, at innast inni vil hon
tað kortini, sigur Eyðun Joensen.

Hann leggur afturat, at ofta
undrast vit á okkum sjálvi. Vit
vita ikki hví, at vit gjørdur hetta og
hugsaðu hatta. Vit kunnu gerast
bilsin av tí, sum annars fjalt
prutlar undir lokinum hjá okkum
sjálvum, sigur hann.

Menn gjørdir til grísar

Eyðun Joensen heldur, at sum
heild verða ov nógvir menn gjørdir
til grísar. Hann vísir í hesum sam-
bandi á, at tað liggur til mannkynið
at vera meira virkin í sovorðnum
sambondum.

- Um ein genta klípur ein drong
í afturpartin undir einum dansi,
verður hon roknað sum ein verri
teys. Tá ein drongur ger tað sama,
so er hann bara fullur av hormon-
um, sigur Eyðun Joensen.

Tann loyvdi atburðurin hjá
mannfólki er meira frílyntur enn
hjá konufólki. Tað eru sum heild
menn, ið taka stigið, men aftur
her er talan um eitt grátt øki, har
tey røttu signalini ikki verða send
sínámillum.

- Tann, sum kennir, at hin hevur
gjørt sær ónáðir, hevur kanska ikki
givið greið boð, og hin dugdi ikki at
avlesa boðini og at virða tey, sigur
Eyðun Joensen.

Ringar í vatninum

Eyðun Joensen sigur, at tá hann
fyrst frætti um "MeToo rørsluna
hugsaði hann beinanvegin, at
hetta fer at breiða seg sum ringar
í sjónum. Tá ein kavabóltur fer á
rull, so fara fleiri. Tað er sum ein
sosial smitta.

- Spurningurin er so, hví tað
tykist at smitta. Tað kann vera tí,
at tað er rætt, at tey hava verið
fyri yvirgangi, og hava dult tað
og kanska ikki torað at sagt frá,
umframt hjá onkrum eitt høvi at
gera vart við seg og í versta føri at
gera seg upp. Soleiðis er tað eisini
í øðrum líknandi málum, tá ein
stígur fram og fortelur sína søgu
um kynsligan ágang, so koma
mangar afturat, sigur Eyðun Joen-
sen.

Sálarfrøðingurin vísir sam-
stundis á, at eisini í hesum sam-
bandi er talan um eitt grátt øki, og
at hjá onkrum, sum er við í bylgju-
ni, hevur málið kanska ikki so nóg
upp á seg.

Eyðun Joensen sigur at enda, at
hann vil treyðugt fella dóm yvir
nakran, sum verður lagdur undir at
hava gjørt seg kynsliga inn á onnur
í hesari "MeToo rørsluni, tí hetta er
eitt grátt øki, har ein stórir partur
av orsökini er vantandi innliving
í, hvussu atburður og samskifti
ávirka onnur.